

§ 20

Kirkeministeriet

Ved samråd er forhandlet om:

- 1) Vedligeholdelsesbeløbet til Københavns bispegård,
- 2) at indre vedligeholdelsesarbejder i kirkerne foretages som vinterarbejde.

ad 1)

Folketingets finansudvalg.

København, den 20. september 1948.

Ved skrivelse til folketingets finansudvalg af 28. juni d. å. indstillede kirkeministeriet, at der stilledes et beløb på 19 300 kr. til rådighed til indretning af et soveværelse m. v. mod gården i tagetagen på bispegården i København for derigennem at skaffe biskoppen den fornødne nattero.

Da finansudvalget ved sagens behandling i udvalget den 3. august d. å. måtte anse det til foranstaltningens iværksættelse anslåede beløb for meget højt — tegninger med tilhørende overslag var ikke oprindelig tilstillet finansudvalget —, besluttede udvalget gennem et samråd med kirkeministeren at søge nærmere oplysninger om sagens enkeltheder. Stor var imidlertid finansudvalgets overraskelse, da det ved telefonmeddelelse fra kirkeministeriet til finansudvalgets formand erfarede, at byggeriet allerede var igangsat og tilmed i det hele og store fuldført, uanset at finansudvalgets tilslutning ikke havde foreligget. Endnu større overraskelse beredtes dog finansudvalget, da kirkeministeren i en udtalelse til „Nationaltidende“ af 21. f. m., hvilken udtalelse vedlægges, fremhævede, at den anvendte fremgangsmåde vel kunne give anledning til kritik, men samtidig understregede, „at det er gammel coutume, at man, når man har indhentet finansministeriets tilslutning til forelæggelse af en bevilling, og der ikke regnes med modstand overfor denne, kan påbegynde arbejdet, når udførelsen haster“.

Det med kirkeministeren i sagens anledning besluttede samråd fandt sted den 3. september, og under dette samråd erklærede ministeren, at han ikke kunne vedkende sig „Nationaltidende“s gengivelse af hans ord, idet ministeren ikke mente at have sagt, at den i denne sag fra ministeriets side anvendte fremgangsmåde hvilede på gammel coutume, men at det skete skyldtes gammel slendrian indenfor ministeriet, og at han iøvrigt beklagede det skete.

Finansudvalget kan ikke — i hvert fald ikke i relation til finansudvalget — se nogen afgørende forskel på de således foreliggende tvende forklaringer på kirkeministeriets fremgangsmåde. For finansudvalget er imidlertid det væsentlige i sagen dette, at man må tillægge det afgørende betydning, at der ikke fra administrationens side foretages økonomiske dispositioner, der savner bevillingsmæssig hjemmel ved finansudvalgets tilslutning, idet det må være en forudsætning for, at finansudvalgets tilslutning — med dermed følgende ansvarsfrihed for administrationen — kan erstatte den lovmæssige bevilling, at ethvert bevillings-spørgsmål — bortset fra rene nødretstilfælde — forelægges for udvalget og opnår dets tilslutning, forinden udgiften kan afholdes. Man skal derfor anmode